

ANA ĐOKIĆ

Gordana
**MEĐU
VRBAMA**

■ Laguna ■

Copyright © 2011 Ana Đokić

Copyright © 2012 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Svi likovi u romanu su izmišljeni. Autorka se svejedno ograđuje od političkih, religijskih i životnih stavova svojih junaka. Tekstovi koji prethode svakom poglavlju ne predstavljaju autorkin stav prema istorijskim događajima, već istorijske činjenice (u onoj meri u kojoj su činjenice u istoriji uopšte moguće).

Sve pesme citirane u romanu mogu se poslušati na www.youtube.com.

**ZA VSAKU DOBRU REČ...
OD VSEGA SRCA FALA!**

Dragutin Domjanić, „Fala“, 1927.

Iako je roman GORDANA MEĐU VRBAMA fikcija, on jeste ogledalo jednog nimalo fiktivnog vremena. Kako bih što vernije dočarala atmosferu, način života, razmišljanja i govor mojih junaka koji su živeli u Jugoslaviji, pomogli su mi svojim sećanjima i stručnim znanjem prof. dr sc. Goran Grubišić, Zoran Pongrašić, Marija Pongrašić, Saša Zec, Smilja Zec, Željka Mezić, Danko Gajić, Darko Macan, Blaž Duplančić i Anke Ludewig.

Bez njih ovog romana ne bi bilo.

Hvala i naselju Trnsko na inspiraciji!

jesen 2011.

HEJ, SLAVENI, JOŠTE ŽIVI DUH NAŠIH DJEDOVA...

*Državna himna SFRJ od 1943. do 1991.
(autor pesme Samo Tomašik, 1834)*

NOVINAR: Znete li zbog čega se vodi ovaj rat?

VOJNIK JNA: A otkud znam... Koliko ja kužim to, ovi
kao hoće da se otcjepljuju, a mi im kao ne damo.

*Yutel / iz dokumentarnog priloga
snimljenog u Sloveniji juna 1991. godine*

*Nastavila je da se ljulja.
Napred. Nazad. Napred. Nazad. Napred. Nazad...*

1965.

DRUŽE TITO, MI TI SE KUNEMO DA SA TVOGA PUTA NE SKRENEMO

narodna parola

„Ne radi se više samo o ujedinjavanju u jednu državu, nego i o duhovnom ujedinjavanju. Svaki Srbin, Hrvat, Slovenac, Makedonac, Crnogorac, treba uvijek da zna da je građanin zajedničke domovine, nove federativne Jugoslavije – slobodan u svojoj federalnoj jedinici. Razgraničivši se, mi smo se duhovno ujedinili... A svi mi zajedno smo Jugosloveni. Svaki onaj koji misli da će biti nekog parčetaanja neka to izbije iz glave... To mi hoćemo, a ne da stvorimo mnogo malih državica. Mi hoćemo da stvorimo jedan složeniji poredak, kako niko nikoga ne bi ugnjetavao i kako bi svaki narod bio potpuno slobodan. Takvu Jugoslaviju mi hoćemo... Mi stvaramo federaciju koja je preduslov za apsolutno sprečavanje svakog šovinizma, svake međusobne mržnje.“

Josip Broz Tito (iz govora u Osijeku, 1945. godine)

Napred – 1. april 1965.

PRIPREMA...

– Skinite se, drugarice.

Stajala je neodlučno nasred ordinacije, s velikom smeđom torbom pored nogu, s užasom osluškujući krike porodilja koji su se probijali kroz bolničke zidove.

– Požurite. Nemamo ceo dan.

Polako je počela da raskopčava belu bluzu tražeći pogledom mesto na koje će odložiti odeću, ali nikakve stolice ni vešalice nije bilo. Pogledala je prema vratima na kojima je stajao jedino golemi plakat s crtežom materice, jajovoda i jajnika. Kada je skinula bluzu, nekoliko trenutaka ju je zbunjeno držala u ruci, a onda pažljivo složila i spustila na torbu. Zatim je dlanovima prešla preko suknje, čvrsto nategnute oko velikog stomaka. Prstima je potražila rajsferšlus. Povukla je, ali rajsferšlus je zapeo za kombinezon. Vukla je, pokušavajući da razdvoji metalne zupce od najlonske tkanine. Uzalud. Postajala je sve nervoznija. Osećala se kao u klopci iz koje ne može da se oslobodi. Panično je počela da cima gore-dole. Naglo je povukla rukom, rajsferšlus

se rastvorio zakačivši usput njen novi kombinezon. Onaj koji je pre dva meseca kupila u Robnoj kući na Terazijama. Sela je na voz u Rumi i došla u Beograd da pokupuje stvari za bebu. Iako ju je majka u pismu upozorila da ništa ne priprema, protiv uroka. Da će sve ona nabaviti u Novoj Gradiški i poslati joj po bratu od tetke, Ivici, mašinovođi, kad on krene vozom za Rumu. Svejedno je kupila paket od deset unutrašnjih i pet spoljašnjih pelena. I tri benkice. Neutralne bele boje. A onda je na odeljenju ženskog donjeg rublja ugledala taj kombinezon. Čipkasti! Mnogo joj se dopao. Nikad pre nije imala takav. Nije bio skup, pa nije bilo opasnosti da će Drago primetiti kako se istrošila više nego što je bilo planirano. Uzela je najveći broj, kako bi njen veliki stomak i nabrekle grudi mogli da stanu u njega. A nadala se da će možda i ostati tako široka i nakon porođaja, pa će moći da ga nosi i kasnije. Znala je da Drago voli punije žene.

Suknja je nečujno skliznula na zeleni linoleum ordinacije. Ljuba je brzo zadigla poderani kombinezon i skinula ga preko glave. Čvrste crne cipele s niskom petom izula je izvežbanim pokretima, jednu o drugu. S čarapama je išlo nešto sporije. Bilo joj je teško da se sagne. A nije bilo mesta na koje bi mogla da sedne. Samo metalni ginekološki sto u uglu koji ju je čekao, a koji je ona uporno izbegavala da pogleda. Otkopčala je gumene podvezice i, držeći se jednom rukom za sto za kojim je sedela medicinska sestra u beloju suknji i kratkoj beloju jakni, konačno uspela da skine najlon čarapu. Jednu. Pa drugu. Zatim je svu svoju odeću uredno odložila preko bluze na vrh putne torbe.

– Evo, gotova sam – rekla je raširivši pomirljivo ruke i nasmešila se poput poslušnog đaka. Sestra je na trenutak podigla glavu i pogledala je.

– Sve skinite, drugarice. Sve. I gaće i brushalter. I taj zlatni medaljon što ga imate oko vrata.

– I vinčani prsten? – upitala je nesigurno.

– Slušate li vi mene kad vam pričam? Rekla sam – sve. Ne smete da imate ništa na sebi.

Savila je ruke na leđa i otkopčala grudnjak. Zatim se, snebivajući se, okrenula na drugu stranu i skinula svoje velike bele pamučne gaće. Iz navike je pogledala na unutrašnju stranu. Bile su čiste. Otkad je zatrudnela, više nije imala nikakav iscedak.

– Imate li nalakirane nokte?

– Nemam.

Nikad nije lakirala nokte. Drago je govorio kako nokte lakiraju samo besposlene gospodske frajle. Kakva ona sigurno nije bila. Ni besposlena. A bogami ni gospodska.

– Ne smete da imate lak na noktima.

– Nemam – odgovorila je još jednom, sve vreme sa strahom pogledavajući prema vratima ordinacije. Jer, šta ako neko iznenađeno uđe i ugleda je ovakvu, голу-golcatu, kao od majke rođenu?

Medicinska sestra joj je prišla i gurnula joj u ruke sasvim izbledelu pamučnu spavaćicu na kojoj je dominirao veliki pečat bolnice *Dr Dragiša Mišović*.

– Obucite to.

– Ne triba, fala – odbila je, ponovo se nasmešivši. – Ponila sam ja svoju spavaćicu. I šlafrok, i...

– U porodilište ne smete da unesete ništa svoje. Sve što vam treba dobićete od nas. Hajde, obucite se i dođite da vas obrijem.

Gruba pamučna tkanina, dezinfikovana i iskuvavana ko zna koliko puta, zagrebala joj je kožu. S prednje strane, od dekoltea pa sve do sredine stomaka, spavaćica je imala velik preklop koji se nije imao čime zatvoriti.

– Ovoj spavaćici fale puceta – primetila je gotovo se izvinjavajući, i dodala: – Jel mogu dobit neku drugu?

– Ništa joj ne fali, drugarice. To su spavaćice za dojlje – objasnila je hladno sestra.

– Aha – zaključila je i pokušala da što bolje prekrije svoje nabrekle grudi.

– Hajde, dođite sad.

S užasom je okrenula glavu prema ginekološkom stolu s kojeg su je gledale dve metalne šipke. Dosad je samo jednom u životu bila na ginekološkom pregledu. Pre sedam meseci, u Domu zdravlja u Novoj Gradiški, kada su joj i rekli da je već dva meseca trudna.

– Polako se popnite na sto. Imate tu dve stepenice.

Iako je imala želju da pobegne, popela se i poslušno sela na zeleni sto delimično prekriven belim papirom.

– Lezite.

Legla je.

– Spustite guzu malo niže.

Povukla se niže.

– Još niže.

Klizila je stolom ne razmišljajući više ni o čemu. Slušajući samo uputstva.

– Tako... Sad dignite noge na ove držače.

Digla je noge. Kroz mlečno prozorsko staklo iza sestrih leđa dopirala je dnevna svetlost podsećajući je da je negde tamo, s druge strane, jedan sasvim običan dan. Negde iz daljine dopirala je muzika s tranzistora. Razaznala je glas Đorđa Marjanovića i reči poznatog starog šlagera *Devojko mala*.

– Još više raširite noge.

Sa širom razmaknutim nogama u vazduhu, ležala je i žmurila. Čula je mlaz vode iz slavine, zvuk otvaranja i zatvaranja fioka, udaljene krike žena i sestrih glas.

– Žilet je tup pa će vas malo čupati.

Nije znala šta bi na to odgovorila pa se, lica okrenutog prema plafonu, samo nemoćno nasmešila.

U sledećem trenutku sestra joj je poprskala međunožje jodom, a zatim britvicom počela da struže po koži, skidajući njene duge stidne dlačice. Osetivši žilet na preponama, instinktivno je trznula telom.

– Nemojte da se odižete, drugarice! Morate da budete mirni, inače ću vas poseći.

– Oprostite.

– Rekla sam da će malo čupati.

Stisnula je zube rešena da više ne ispusti ni glasa. Pitala se šta joj se to događa. Nikad joj niko nije spominjao da će se morati ovako sramotiti i dole brijati da bi rodila dete. Nije smela ni da pomisli šta će reći Drago kada je vidi takvu bez dlaka. Ali da će biti ljut, u to je bila sigurna.

– Evo. Gotovo.

U trenu joj je laknulo. Što je brže mogla, spustila je noge s metalnih držača i polako se pridigla.

– Gde ćete, pobogu, ženo?! Lezite nazad na sto. Moram da vas klistiram. Imamo nas dve još puno posla. Samo da prvo namestim toplu vodu. Treba joj neko vreme da dođe ovde na treći sprat.

– Oprostite, nisam razumila – promucala je zbunjeno. – Šta ćete mi sad raditi?

– Gurnuću vam vrh ove gumene cevi u guzu i upumpati vodu unutra, a vi za to vreme ne smete da se pomerate. Jasno?

– Da – potvrdila je nesigurno. I za svaki slučaj dodala: – Al ja sam jutros, prije neg sam krenila u bolnicu, već obavila velku nuždu.

– To nije dovoljno, drugarice. Moramo potpuno da vam očistimo creva. Ne želite valjda da beba izlazi zajedno sa ostacima vaše večere?

Ništa joj nije bilo jasno, ali se poslušno vratila na sto.

– Ne bojte se. Ništa neće da vas boli.

Medicinska sestra joj je raširila guzove i jednim veštım pokretom gurnula vrh cevi u čmar.

– Au!

– Ne pomerajte se.

Osećala je kako joj se creva sve više pune vodom.

– Samo duboko dišite.

– Uh.

– Opustite se.

– Ne mogu.

– Potrudite se.

Tečnost je i dalje ulazila u nju.

– Kolko tog još ima?! – brzo je izgovorila boreći se za dah.

– Oko pola litra.

Bezizražajno je gledala u mlečno staklo prozora koji više nije predstavljao nikakav spas.

– Evo, gotovo! – zaključila je sestra gotovo veselo, jednako brzim pokretom izvukavši vrh cevi. – Sad stisnite guzu kao kad vam se kaki a morate još da trpite.

Težina u crevima sve ju je više pritiskala.

– Možete da siđete. Samo polako. I obucite bolničke papuče.

Tu su vam odmah pored stola.

Lagano joj se zavrtelo u glavi dok je ustajala. Navukla je plastične papuče i molećivo pogledala u sestru.

– Di je tu zahod?

– Ne smete da se praznite. Morate izdržati još barem pet minuta, inače ću morati ponovo da vas klistiram.

Imala je osećaj kao da se sve urotilo protiv nje.

– Kako ću stiskati, kad mi je sila?! – odgovorila je na rubu plača.

– Duboko dišite. Što duže izdržite, creva će vam se bolje očistiti.

– Ne mogu. Tira me.

– Samo čvrsto stisnite guzu. Ako mogu druge žene, možete i vi. Hajde, hajde, nije to ništa.

Počela je duboko da diše skoncentrisana na samu sebe. Sve što je još videla od sveta bili su zeleni linoleum i njena vlastita stopala u plastičnim papučama.

- Ne mogu više – prodahtala je na kraju. – Moram na zahod!
- Pričekati! Ne prazniti se!

Grčevi su bili sve jači.

- Ne mogu više – ponovila je.
- Još malo.
- Ne mogu nimalo! – viknula je izbezumljeno. – Di je zahod?
- Tu, iza ove zavese.

Sestra je odgurnula plastičnu zavesu iza koje je stajala ve-ce šolja bez poklopca.

Ljuba je iznenađeno zastala. Zar će obavljati nuždu u ordinaciji?! Pred sestrom?! A onda je, pod strašnim pritiskom grčeva, zadi-gla spavaćicu i hitro sela na ve-ce šolju osetivši trenutno olakšanje.

Uz brujanje vlastitih creva, iza ponovo namaknute zavese, slušala je daljnja uputstva.

- Samo pazite kad puštate vodu. Lanac je polomljen, ne smete ga jako potegnuti. Levo vam je tuš-kada, pa se operite kad budete gotovi. A onda ćemo do doktora.

...

- Izvolite, sedite.

U ispranoj spavaćici za dojilje i u bolničkim papučama, poslušno je sela preko puta mladog doktora u zelenom mantilu.

- Moramo prvo da upišemo vaše podatke – objasnio joj je, uvlačeći list papira u pisaću mašinu.

- Ja sam, družo doktore, već dala zdravstvenu knjižicu sestri
- brzo je objasnila.

- Znam, znam.

Mašina je počela ravnomerno da štekće.

- Ime i prezime?
- Ljuba Bošković.
- Ljubica?
- Ne. Ljuba.
- Dobro... Devojačko prezime?
- Lukačević.
- Godište?

Iznenada je osetila oštar bol u donjem delu stomaka.

Mašina je za trenutak utihnula.

- Ljubo, koje ste godine rođeni?
- Tisuću devetsto trideset prve.
- Mesto rođenja?

Otvorila je usta, a onda zastala ponovo osetivši bol.

- Godinjak – prozborila je nakon nekog vremena.
- Gde je to? – zainteresovao se doktor.
- U Slavoniji – jedva je šapnula.
- Šta ste po nacionalnosti?

Spustila je ruke na donji deo stomaka i pokušala da se usredsredi na pitanje.

- Hrvatica.
- Školska sprema?

Bol se ponovo javio. Još jači nego pre. Pogledala je u doktora s druge strane stola koji je ravnodušno kucao njenu biografiju.

- Druže doktore, mene ovo sve jače boli.
- Moramo prvo da ispunimo upitnik – odgovorio je ne dižući pogled s papira. – Šta ste završili od škole?
- Šest razreda.

Bol je minuo. *Dobro je*, pomislila je. *Samo neka tako ostane.*

- Kako to mislite, šest? – začudio se mladi doktor. – Valjda osam?!

- Ne, ne. Prije rata se u osnovnu školu išlo četiri godine – objasnila je.

-
- Kako onda vi imate šest?
 - Jer sam posli, za vrime rata, završila još dvi.
 - Šta onda da upišem? – sasvim se zbunio doktor.
- Ponovo ju je preseklo.
- Upišite šta očete.
 - ... NSS... Zanimanje?
- Zvuk pisaaće mašine i doktorov glas gubili su se u daljini.
- Ljubo, jeste li zaposleni?
 - Ne...
 - Znači, domaćica... Ime muža?
- Drago*, odgovorila je u sebi.
- Dragoljub – ponovila je naglas.
 - Bošković?
 - Da.
- Opet bol. Sve jači.
- Mesto rođenja?
 - Već sam vam rekla, Godinjak.
 - Ne vaše, nego Dragoljubovo.
 - Druže doktore, ja ovo ne mogu više izdržat – rekla je plačnim glasom. – Boli me!
 - Još samo malo, drugarice. Sad smo pri kraju. Dakle, mesto rođenja vašeg muža?
 - Kolašin – odgovorila je poput robota. I dodala: – To je u Crnoj Gori.
 - Znam gde je Kolašin – prekinuo ju je doktor. – Godina muževljevog rođenja?
- Dobro je. Bol je ponovo prošao.
- Isto. Trideset prva.
 - Nacionalnost... Crnogorac, pretpostavljam?
 - Ne, nego Jugoslaven – ispravila ga je. I dodala: – On se uvijek izjašnjava ko Jugoslaven.
 - Dakle, Jugosloven... Školska sprema?

– Završio je srednju vojnu školu.

– Znači, vojno lice.

– Da.

– Gde vam je prebivalište?

– U Rumi.

Doktor je zastao i pogledao zdravstvenu knjižicu koja je stajala pored pisaće mašine na stolu.

– U zdravstvenoj knjižici piše druga adresa.

– Tek smo se doselili.

– Gde ste prijavljeni?

– Pa u Rumi, rekla sam vam... Jooooj! – zakukala je po prvi put.

– Ovde piše – Nova Gradiška.

– Bili smo u Novoj Gradiški, al je Drago prije dva miseca dobio premištaj u Rumu.

– Morate da promenite dokumente, drugarice – upozorio ju je doktor. – Ovo vam je prvi porođaj?

– ... da.

– Imate trideset četiri godine. Prilično ste stari za prvorotku. Šta ste do sada čekali?

Nije odgovarala. Borila se za dah.

– Pobačaji?

– Molim?

– Jeste li imali namerni ili spontani prekid trudnoće?

– Nisam ništa. Ovo mi je prvi put... Doktore, ja mislim da ću se onesvestiti.

– Lezite na sto da vas pregledam.

– Ne mogu se ja više ni pomaknit.

Videla je drugu medicinsku sestru kako joj prilazi, naginje se nad nju, smešeci se poput anđela čuvara u zelenom operacionom mantilu, čvrsto je hvata za nadlakticu i pomaže joj da ustane.

– Hajde, idemo. Samo polako – čula je kako joj govori.

Hodala je, gotovo nesvesna svojih koraka. Pred njom je stajao još jedan ginekološki sto, koji je videla kao u izmaglici.

– Skinite papuče. Popnite se na stepenicu... tako... sad ležite...

Nije znala kako da se bori s bolom koji joj je sve više parao utrobu. Bila joj je potrebna pomoć.

– ... boli me sve jače... – rekla je praznini ispred sebe.

– Samo se opustite.

Kako da se opusti?

Doktor je oprao ruke i navukao gumene rukavice. Prvo joj je oslušnuo stomak drvenom tubom, a onda joj pažljivo gurnuo prste u vaginu.

– Sestro, pišite: Spolovilo nulipare...

Ponovo se začulo štektanje pisaće mašine.

– ... porcija nestala, ušće otvoreno skoro za mali dlan, srednje debela, mekana ruba, sutura sagitalis u desnom kosom promeru, mala fontanela levo napred, vodenjaka nema, curi bistra plodova voda.

Hoće li ova noćna mora ikada proći?, zapitala se.

– Možete da ustanete. Sestra Gordana će vas odvesti u pripremnu salu.

Iznad sebe je ponovo ugledala nasmešeno lice i čula ohrabrujući glas:

– Hajde, drugarice, idemo.

POZOR...

– Dišite.

Duboko je udahnula.

– Ne, ne tako. Ne smete da dišete duboko. Morate kratko. Ovako: hu-ha, hu-ha, hu-ha.

Poput poslušnog deteta gledala je usta sestre Gordane i ponavljala za njom:

– Hu-ha, hu-ha, hu-ha, hu-ha, hu-ha, hu-ha... Sestro, boli me! Jako me boli!

– Dišite, drugarice! Ne pričajte!

Hvatala se za disanje kao za slamku spasa.

– Hu-ha, hu-ha, hu-ha... Sestro!

– Samo dišite!

– ... ne mogu...

Zvuci bolnog stenjanja odjeknuli su sobom.

– Ne napinžite se!

– Tira me... ah!

– Čujete li šta vam govorim?! Ne smete da se napinжете!

Strahovit bol zaparao je Ljubi utrobu. Umreće, shvatila je odjednom. Umreće, sasvim sigurno!

Naglo je sela na krevet.

– Gde ćete vi?!

– Oću kući!!! – zavapila je.

– Lezite nazad na krevet i dišite! – strogo joj je naredio sestrin glas.

Ali Ljuba se nije obazirala na pristojnost. Ne više. Sad kad joj je smrt pred očima, više ništa nije bilo važno.

– Zovite mi muža! – vikala je.

– Zvaćemo ga kad bude vreme. Ima on sada važnijeg posla.

– Dragooooo! – povikala je iz sve snage. – Dragooooo!

– Smirite se, pobogu, ženo! Ovako otežavate i sebi i detetu.

Hajde, dišite!

– Sestro Gordana, dajte mi ruku – molila je plačući. – Tako se bojim!

– Nemate čega da se bojite. Tolike su žene rađale pre vas, i još su žive i zdrave.

– Majko moja! – kukala je.

– Savijte noge u kolenima i dišite.

– ... ne mogu... ne mogu više...

– Dajte da vas pogledam.

Ponovo je raširila noge. Po ko zna koji put.

– Imate sreće – čula je sestru kako joj govori. – Kod vas to brzo ide. Otvoreni ste već osam prstiju. Ustanite. Idemo u porođajnu salu.

– Ne mogu ustati – prošaputala je – ... nemam snage...

– Hajde, hajde. Idemo. Držite se za mene... Tako.

Vukući noge u plastičnim papučama, polako je napredovala prema još jednim vratima iza kojih ju je čekalo ko zna šta.

– Ništa ne brinite, sve će biti u redu – umirivao ju je glas.

Na trenutak je okrenula glavu i po prvi pogledala medicinsku sestru pravo u oči.

– Sestro Gordana, vi ste tako dobri prema meni... Ako preživim... i ako dite preživi...

– Ne pričajte gluposti. Naravno da ćete obe da preživite.

– ... ako bude cura...

– Ne pričajte. Dišite.

– ... zvat će se kao vi. Gordana.

SAD!

– Podignite ramena i glavu. Spustite bradu. Povucite kolena prema sebi – naređivao je Ljubi doktor, lica skrivenog iza zelene maske od gaze.

Ležala je na stolu sa čije je svake strane visilo kožno remenje. *Vezuju li njime žene da ne pobjegnu?*, zapitala se. A onda je ponovo osetila snažan pritisak.

– Uхватite rukama kaiševe i vucite ih prema sebi što jače možete.

Poslušno se uhvatila za remenje.

– Kad kažem *sad* – napnite se kao kad vršite malu nuždu.

Ne veliku. Malu.

Pritisak je postao nepodnošljiv.

– Sad!!!

Čvrsto je stisnula sve mišiće koje je još mogla da kontroliše dok joj se znoj slivao niz lice.

Već neko vreme osećala je kako je nešto gura napred. Kao da pokušava da je istisne iz nje same. Želela je da ostane tu gde jeste, zauvek se ljuljuškajući u svetu bez početka i kraja. Ali pritisak se neumoljivo ponavljao. Sve češći. I sve jači.

– Odlično, Ljubo! Sad se opustite. Ne napinjte se.

Uživala je u trenucima bez bola. Kada bi samo potrajali...

– Idemo još jednom... Napnite se!

Napregnula se što je jače mogla.

Osetila je celim telom kako je neka nevidljiva sila gura i pritiska kao da će je zdrobiti.

Zavrištala je.

– Ne vrištite! Napnite se!

Osećaj gde prestaje svet a počinje ona sama postajao je sve jasniji.

– Još, Ljubo!!! Još!!! – vikala je sestra Gordana.

– Hajde, idemo! Napnite se! – bodrio je Ljubu i doktor.

Odjednom, kao da se i u njoj samoj dogodila promena. Prestala je da se odupire. Trznula je glavom i krenula napred u nepoznato dok je pritisak olakšavao kretanje.

– Evo glavice! Idemo još jednom! Napnite se! Jako!
– Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!!!

Iznenada je uletela u prazninu. Činilo joj se da pada. Po prvi put je osetila strah.

Odjednom, sav bol je prestao.

Skriveno iza zelene maske, u nju je gledalo lice doktora.

– Devojčica!

Nije imala vazduha. Pokušavala je da udahne dok su je slina i sluz gušile.

Zatim je osetila snažan udarac u leđa.

Prvo što je začula bio je njen vlastiti plač.

Pogledala je malo, drhturavo, rumenocrveno, vrišteće i sluzavo telešce u doktorovim rukama.

Moje dite!, pomislila je i nasmešila se. Moje dite!